

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym

w składzie

Przewodniczący: SSR Julia Kuciel

Protokolant: Anna Ciechanowicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim – Marcina Kurzępy

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 07 grudnia 2015 roku i 23 marca 2016 roku

sprawy **A. S.**, syna W. i M. z domu K., urodzonego (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w dniu 22 maja 2015 roku w miejscowości K. na drodze publicznej ul. (...) w ruchu lądowym kierował samochodem m-ki B. o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,34 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

orzekając na podstawie ustawy – Kodeks karny w jej brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku o art. 4 § 1 k.k.

I. oskarżonego **A. S.** w ramach czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia uznaje za winnego tego, że w dniu 22 maja 2015 roku w miejscowości K. na drodze publicznej na ulicy (...) w ruchu lądowym kierował samochodem m-ki B. o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, gdzie zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekraczała 0,25 mg, a I badanie jego trzeźwości urządzeniem A. 6810 o godz. 15.23 wykazało 0,34 mg/dm³, natomiast II badanie trzeźwości o godz. 15.39 wykazało 0,33 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 178a § 1 k.k. i za to skazuje go, a na mocy art. 178a § 1 k.k. wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności zalicza mu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 22 maja 2015 roku uznając, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie równa się jednemu dniowi pozbawienia wolności,

III. na mocy art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **A. S.** zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat,

IV. w oparciu o art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zalicza mu okres rzeczywistego stosowania tego środka w postaci zatrzymania prawa jazdy od dnia 22 maja 2015 roku do dnia 23 marca 2016 roku,

V. na podstawie art. 43a § 2 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **A. S.** świadczenie pieniężne w kwocie 5 000, 00 złotych (pięć tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

VI. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 190, 00 zł (sto dziewięćdziesiąt złotych 00/100), tym kwotę 120, 00 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. S. w dniu 22 maja 2016 roku przebywał w Polsce, gdzie wraz z L. L. uczestniczył w rozprawie przed Sądem Okręgowym w Gdańsku w sprawie o sygn. akt XIV K 207/12.

A. S. nie później niż w dniu 22 maja 2015 roku spożywał alkohol, nieznanego rodzaju i o nieznanym stężeniu. Następnie A. S. wsiadł do swojego samochodu marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i wraz z L. L. udał się nim w kierunku T.. Około godziny 14.55 w miejscowości K. doszło do kolizji pomiędzy prowadzonym przez A. S. pojazdem marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) a pojazdem marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), prowadzonym przez Z. R.. Funkcjonariusze Policji K. K. i M. K. (2), którzy przybyli na miejsce tego zdarzenia, poddali A. S. badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem typu A. 6810, które w tym dacie było sprawne. I badanie przeprowadzone o godz. 15.23 wykazało, że A. S. miał 0,34 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, podczas gdy II badanie o godz. 15.29 wykazało zawartość 0,33 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu. A. S. został zatrzymany i przewieziony do KPP P.. O godzinie 19.14 A. S. został ponownie poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem typu A. 6810, którego wynik wyniósł 0,00 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu.

dowody: notatka urzędowa k.1, protokół z badania urządzeniem elektronicznym k.2, 9; świadectwo wzorcowania k.3, częściowo wyjaśnienia oskarżonego k.58-59, k.71-72; zeznania świadka L. L. k.70-71, zeznania świadka K. K. k.60, zeznania świadka M. K. (2) k.61-62, protokół zatrzymania k.7,

A. S. był uprzednio karany, w tym za czyny z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. Jest rozwiedziony, ma jedno dorosłe dziecko które nie pozostaje na jego utrzymaniu; ma on wykształcenie średnie - elektrotechniczne, utrzymuje się z prac dorywczych, osiągając miesięcznie dochód ok. 400 euro brutto.

dowód: karta karna k.23-25, dane osobopoznawcze k.26, wyjaśnienia oskarżonego k.10-11, k.58

W postępowaniu przygotowawczym A. S. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień. Również w czasie rozprawy głównej nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

vide: wyjaśnienia oskarżonego k. 10-11; 58-59; 71-72

Sąd zważył, co następuje:

W świetle całokształtu zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, w szczególności dokumentów zgromadzonych i ujawnionych w trybie art. 343 § 4 k.p.k. w zw. z art. 394 § 1 i 2 k.p.k., których wiarygodność i rzetelność nie była kwestionowana, a także częściowo wyjaśnień samego oskarżonego oraz zeznań świadków zarówno fakt popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu występku z art. 178a § 1 k.k., jak i wina A. S., nie budzą wątpliwości.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków M. K. (2) i K. K., którzy w swoich depozycjach opisali zapamiętane przez nich okoliczności zdarzenia z dnia 22 maja 2015 roku w miejscowości K.. I choć osoby te nie pamiętały zarówno daty owego zdarzenia, jak i godziny, w której doszło do badania oskarżonego przy pomocy urządzenia do badania stanu trzeźwości, do – po okazaniu im protokołu badania, byli w stanie odnieść się do znajdujących się w nim zapisów. W szczególności podkreślili oni, że skoro w treści protokołu z przebiegu badania trzeźwości oskarżonego przy pomocy urządzenia elektronicznego (k.2) nie znajduje się zapis, jakoby oskarżony żądał badania krwi, to oznacza to, iż A. S.

tego rodzaju żądania nie zgłosił. W sposób tożsamy wypowiedział się świadek K. K. w odniesieniu do kwestii tzw. trzeciego badania urządzeniem elektronicznym – wskazał on bowiem, że gdyby oskarżony zażądał przeprowadzenia tego badania, to zostałyby ono przeprowadzone, a jego wynik ujawniony w treści protokołu. Podał on jednocześnie, iż o ile w protokole badania w/w urządzeniem brak tego rodzaju zapisu to oznacza to, że tzw. trzecie badanie nie zostało przeprowadzone. W ocenie Sądu zeznania świadków są logiczne, a oceniane z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, nie budzą wątpliwości w zakresie ich prawdziwości. I choć świadkowie nie potrafili, jak już wskazano, przytoczyć wielu okoliczności, to według Sądu stanowi to normalne, przewidywalne następstwo upływu czasu i ilości podejmowanych przez nich czynności służbowych.

Sąd nie znalazł podstaw dla zakwestionowania zeznań świadka L. L.. Należy zauważyć, iż świadek ten odnosił się wyłącznie do takich zdarzeń lub okoliczności, których był bezpośrednim obserwatorem lub uczestnikiem. I tak, świadek ten konsekwentnie wskazywał w treści swoich depozycji, iż nie był świadkiem takiej sytuacji, ażeby oskarżony spożywał przy nim alkohol, pomimo tego, że – jak to ujął – „cały dzień byliśmy w sumie razem” (k.70). Jednocześnie jednak świadek podał, że „jak (oskarżony – dopisek Sądu) wyszedł do toalety czy gdzie tam to nie byliśmy razem. W sumie tylko do toalety” (k.71). Niewątpliwie zatem w dniu 22 maja 2015 roku, jak wynika z treści zeznań świadka, były takie sytuacje, w których oskarżony nie przebywał w jego towarzystwie, a, co za tym idzie, świadek nie ma wiedzy o tym, jakie wówczas czynności oskarżony podejmował. I choć świadek stwierdził, że „nie sądzę, żeby mogła być taka sytuacja, żebym nie widział, że oskarżony spożywał alkohol” to jednak należy uznać, iż jest to wyłącznie domniemanie świadka.

Ustalen status faktycznego dokonał Sąd również w oparciu o wymieniane już i ujawnione w toku postępowania dokumenty, do których należą: protokoły z przebiegu badań stanu trzeźwości, świadectwa wzorcowania, dane o karalności, odpisy wyroków. Dokumenty te nie były kwestionowane w toku postępowania, brak jest również w sprawie innych dowodów, które mogłyby podważyć autentyczność wymienionych, bądź też zakwestionować ich autorstwo i treści w nich zawarte.

W odniesieniu do wyjaśnień oskarżonego Sąd stwierdził, iż zasługują one na wiarę w odniesieniu do tego, że oskarżony w dniu 22 maja 2015 roku był obecny wraz ze świadkiem L. L. podczas rozprawy przed Sądem Okręgowym w Gdańsku pomiędzy godziną 09.00 a 13.00, a także, że brał udział w kolizji drogowej około godziny 15.00 w miejscowości K. oraz, iż został poddany badaniu przez funkcjonariuszy Policji urządzeniem do badania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu oraz w odniesieniu do wyników tego badania. Niewątpliwie powyższe depozycje oskarżonego znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków: L. L., M. K. (2) i K. K., a także w dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy i ujawnionych w toku rozprawy głównej. Nie sposób dać natomiast wiary oskarżonemu w tym zakresie, w którym podał, że nie spożywał alkoholu i nie znajdował się w stanie nietrzeźwości podczas prowadzenia pojazdu w dniu 22 maja 2015 roku; na fakt spożycia alkoholu przez oskarżonego niewątpliwie wskazują bowiem wyniki dwóch badań przeprowadzonych urządzeniem typu A..

Warto przy tym zaznaczyć, że oskarżony – składając swoje wyjaśnienia – wskazywał na to, że „nie pił żadnego alkoholu”, jednocześnie podając, że zjadł on kilkanaście lub kilkadziesiąt sztuk cukierków zawierających alkohol w postaci koniaku albo brandy (k.58-59). Sąd pragnie podkreślić, iż nie sposób uznać, ażeby oskarżony w toku rozprawy głównej na sali rozpraw spożywał cukierki – nie tylko bowiem oskarżony na to nie wskazywał w swoich oświadczeniach, ale również powszechnie wiadomo, iż na sali rozpraw podczas rozprawy nie wolno niczego jeść. Natomiast w odniesieniu do okresu przerwy w rozprawie pomiędzy godziną 10 a 11 to stwierdzić należy, że z zeznań świadka L. L. wynika, że oskarżony w jego obecności jadł coś w „barze przy parkingu przy Sądzie”, natomiast później niczego już nie jadł. Gdyby oskarżony, jak sam podaje, zjadł po rozprawie głównej kilkanaście lub kilkadziesiąt cukierków to okoliczność ta zostałaby z pewnością przez świadka – który jak sam twierdzi „w sumie cały czas był z oskarżonym” – zauważona. I choć mogła być taka okoliczność, że oskarżony cukierki te spożywał nie będąc w towarzystwie świadka, to jednak jak wynika z depozycji L. L., sytuacje te ograniczały się wyłącznie do wyjść do toalety (choć oskarżony podaje, że również przy zmianie opony w samochodzie nie przebywał w jego towarzystwie). Nie sposób przy tym uznać, uwzględniając wskazania doświadczenia życiowego, ażeby w tych krótkich okresach czasu, gdy oskarżony i świadek L. L. nie przebywali razem, oskarżony był w stanie spożyć kilkanaście, kilkadziesiąt cukierków

z alkoholem – w szczególności zmieniając jednocześnie koło. Skoro natomiast świadek wprost podał, że oskarżony niczego później nie jadł, to w ocenie Sądu odnosi się to również do jakichkolwiek słodczy, tj. także cukierków. W konkluzji stwierdzić należy, że nie sposób dać wiary oświadczeniom oskarżonego, jakoby stwierdzony u niego stan nietrzeźwości był wynikiem zjedzenia przez niego kilkunastu lub kilkudziesięciu cukierków z zawartością alkoholu.

Sąd pragnie w tym miejscu podkreślić, iż choć oskarżony podawał, że posiada w domu owe cukierki, które – jak wyjaśniał – miał spożywać, to jednak przeprowadzenie dowodu z ich oględzin lub badania poprzez biegłego w ocenie Sądu nie były w przedmiotowej sprawie możliwe. Pomijając kwestie związane z wiarygodnością oświadczeń procesowych oskarżonego w tym zakresie stwierdzić należy, iż doszłoby do oględzin i badania niezabezpieczonego wcześniej materiału, który mógł być do tego czasu dowolnie manipulowany przez stronę postępowania. Z tego względu wszelkie wyniki tego rodzaju czynności byłby – z założenia – obarczone uzasadnionymi wątpliwościami co do ich prawdziwości.

Wobec zaprezentowanej powyżej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd doszedł do przekonania, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu. Zdaniem Sądu, oskarżonemu przypisać można także winę w popełnieniu omawianego czynu. Oskarżony jest osobą zdolną ze względu na wiek do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Należy podkreślić, iż oskarżony rozpoczynając jazdę swoim samochodem wiedział przecież, że spożył wcześniej alkohol. Wiedział on również, jeżeli uwzględni się jego wiek i doświadczenie życiowe, że rozpoczynając jazdę swoim pojazdem i kontynuując ją do ok. godziny 15.00 (tj. do czasu zaistnienia kolizji drogowej w miejscowości K.) że mógł on być w stanie nietrzeźwości. Wskazania wiedzy oraz zasady logicznego rozumowania nie pozostawiają zatem wątpliwości, iż przewidywał on, iż będzie kierować pojazdem będąc w stanie nietrzeźwości. Mimo tego rozpoczął on jazdę tymże pojazdem i kontynuował on ją aż do czasu kolizji drogowej, co wskazuje z kolei, że godził się on z tym, że popełniania czyn zabroniony jako przestępstwo. Stwierdzić zatem należy, iż mimo tego, że oskarżony miał obiektywną możliwość zachowania się w sposób zgodny z obowiązującym porządkiem prawnym, nie uczynił tego jednak i prowadził samochód w stanie nietrzeźwości w ruchu lądowym.

Na marginesie jedynie Sąd pragnie podkreślić, że w stan nietrzeźwości można wprawić się w każdy sposób – w tym również poprzez zjedzenie np. galaretki z alkoholem lub cukierków z jego zawartością. W przedmiotowej sprawie, oskarżony stwierdził, że zjadł kilkanaście lub kilkadziesiąt cukierków z alkoholem. I choć Sąd nie dał wiary jego wyjaśnieniom w tym zakresie, to jednak warto zauważyć, iż oskarżony oświadczył w czasie rozprawy głównej, że jedząc owe cukierki „smakowo się zorientował, że tam jest alkohol” (k.59). Konkludując, oskarżony mimo tego, że zaprzecza, ażeby prowadził pojazd w stanie nietrzeźwości, jednocześnie oświadcza, że wiedział prowadząc samochód, iż spożywał alkohol. Również ta analiza wyjaśnień A. S. w ocenie Sądu podważa prawdziwość procesowych jego oświadczeń odnośnie tego, że nie prowadził on pojazdu w stanie nietrzeźwości.

Sąd zważył dalej, iż na gruncie art. 178a § 1 k.k. odpowiedzialność karną ponosi osoba, która znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Definicji stanu nietrzeźwości dostarcza natomiast art. 115 § 16 k.k. zgodnie z którym zachodzi on wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 ‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. W przedmiotowej sprawie, co ustalono w sposób bezsporny, oskarżony prowadził swój samochód będąc w stanie nietrzeźwości, a którego zawartość przekraczała 0,25 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, a przeprowadzone badania wykazały: I badanie o godzinie 15.23 – 0,34 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, i II badanie – 0,33 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu. Niewątpliwie zatem jego zachowanie wyczerpało ustawowe znamiona czynu z art. 178a § 1 k.k., co zostało mu przypisane w wyroku wydanym w przedmiotowej sprawie. Sąd był przy tym zobligowany do doprecyzowania opisu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I wyroku w stosunku do treści zarzutu przedstawionego w akcie oskarżenia.

Przechodząc do omówienia zagadnień związanych z wymiarem kary Sąd na początku chciałby wskazać, że oskarżony popełnił przypisany mu czyn w dniu 22 maja 2015 roku, a zatem po wejściu w życie w dniu 18 maja 2015 roku przepisów ustawy z dnia 20 marca 2015 roku o zmianie przepisów ustawy – Kodeks karny i niektórych innych ustaw. Jednakże wyrok w niniejszym postępowaniu zapadł, na co już wskazywano, w dniu 23 marca 2016 roku, a zatem po dacie wejścia w życie z dniem 1 lipca 2015 roku ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny i niektórych innych ustaw. W rezultacie w przedmiotowej sprawie zaistniały dwa stany prawne i konieczne było podjęcie decyzji odnośnie tego, który z nich znajdzie zastosowanie przy orzekaniu wobec oskarżonego. Sąd kierował się w tym względzie treścią art. 4 § 1 k.k. Zgodnie z tą normą jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. (...)ustawy względniejszej", w rozumieniu przepisu art. 4 § 1 k.k., powinno dokonywać się przy tym nie na płaszczyźnie abstrakcyjnej (poprzez porównywanie samej treści ustaw), lecz konkretnej, uwzględniając wszystkie okoliczności popełnionego czynu, biorąc pod uwagę faktyczne konsekwencje prawne, jakie mogą zostać orzeczone wobec sprawcy na podstawie podlegających ocenie ustaw" (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03 lutego 2015 roku, wydany w sprawie o sygn. akt IV KK 294/14). W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie ustawą względniejszą dla oskarżonego niewątpliwie był kodeks karny w jego brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 roku, z uwagi na odmienne brzmienie art. 63 § 1 k.k., odnoszący się do kwestii związanych z zaliczeniem okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie. Sąd uznał przy tym, że przepisy art. 69 § 1 k.k. nie mogły mieć wpływu na ocenę względności ustawy, albowiem z przyczyn wskazanych w dalszej części uzasadnienia, norma ta nie mogła znaleźć zastosowania wobec oskarżonego. Sąd zważył także, że pozostałe konsekwencje prawne związane ze skazaniem za czyn z art. 178a § 1 k.k. musiały zostać orzeczone zarówno w oparciu o ustawę obowiązującą do 30 czerwca 2015 roku, jak i po tej dacie. Przepis art. 42 § 3 k.k., który zobowiązuje Sąd do orzeczenia w/w zakazu, nie zmienił się bowiem od 1 lipca 2015 roku. Nie zmienił się również po 1 lipca 2015 roku zapis dotyczący wysokości orzekałego wobec sprawcy czynu z art. 178a § 1 k.k. środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego – modyfikacji uległa jedynie numeracja przepisu.

Sąd zważył dalej, iż w myśl przepisu art. 53 k.k. sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonej (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Te właśnie zasady kodeksu karnego sąd miał na uwadze uznając karę 4 miesięcy pozbawienia wolności za sprawiedliwą. W ocenie Sądu, wymierzona oskarżonemu kara jest adekwatna zarówno do stopnia jego zawinienia, jak i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. Tak ukształtowana kara uwzględnia okoliczności łagodzące winę oskarżonego tj. stosunkowo niewielką zawartość alkoholu u A. S.. Natomiast na niekorzyść oskarżonego przemawia to, że wykazał się on rażąco lekceważącym stosunkiem do obowiązujących norm prawnych. Sąd wziął także pod uwagę uprzednią karalność oskarżonego i poczytał ją na jego niekorzyść. Ponadto Sąd miał na względzie cele zapobiegawcze jakie orzeczona kara ma spełnić wobec A. S., jak również oddziaływanie w ramach prewencji ogólnej – tj. uwidocznienie, iż niestosowanie się do obowiązujących norm prawa, zawsze będzie wiązało się z odpowiednio dostosowaną do wagi tego czynu reakcją karną.

Jednocześnie Sąd doszedł do przekonania, iż brak jest w ustalonych okolicznościach podstaw do zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności.

Sąd zważył, iż zgodnie z treścią art. 69 § 2 k.k. in fine sąd, rozważając możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary, winien rozważyć przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Sąd uwzględnił przy tym tą okoliczność, że kara pozbawienia

wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania winna być traktowana jako ultima ratio i orzekana jedynie wówczas, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić jej celów; jest ona ostatecznością wśród pozostałych środków oddziaływania na sprawcę przestępstwa, której należy unikać, a nie jej nadużywać i wymierzać karę tylko wtedy, gdy inne środki nie spełnią celów postępowania (art. 58 § 1 k.k.) (wyrok s.apel. w Krakowie z dn. 20.11.2003r., II Aka 06/03, KZS 2004/1/29). Mając to na względzie powyższe okoliczności Sąd uznał, że w stosunku do oskarżonego nie zachodzą przesłanki uzasadniające zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary.

Podkreślić należy, iż podstawową przesłanką stosowania warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary jest przekonanie sądu, że zastosowanie tego środka probacyjnego będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobiegnie jego powrotowi do przestępstwa (pozytywna prognoza kryminologiczna). W ocenie Sądu, na gruncie przedmiotowej sprawy ocena określonych w art. 69 § 1 k.k. przesłanek wskazuje na to, że w stosunku do osoby oskarżonego wysnucie takiego przekonania nie byłoby zasadne. Oskarżony jest osobą karaną i to za czyny popełnione umyślnie. Pomimo tego ponownie popełnił on przestępstwo polegające na umyślnym naruszeniu obowiązujących norm prawnych. Powyższe okoliczności, w szczególności zaś lekceważenie przez oskarżonego porządku prawnego pomimo uprzedniej karalności uzasadniają wniosek, iż funkcjonując w warunkach wolności kontrolowanej – nawet pod stosownym nadzorem, zachodzi wysokie prawdopodobieństwo iż popełni on ponownie przestępstwo, a tym samym wykluczają zastosowanie art. 69 § 1 i 2 k.k.

Sąd pragnie przy tym zauważyć, iż fakt, że oskarżonemu wymierzono karę pozbawienia wolności w wymiarze umożliwiającym jej warunkowe zawieszenie nie oznacza, że Sąd jest zobligowany do wydania takiego orzeczenia. Stosowanie środka probacyjnego określonego w art. 69 § 1 – 3 k.k. ma bowiem charakter fakultatywny. Nie ma zatem automatyzmu między wymierzeniem kary w wysokości czy rodzaju przewidzianym w art. 69 § 1 k.k. a rozważaniem co do potrzeby zastosowania przewidzianej w nim instytucji (warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary).

Sąd na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył przy tym oskarżonemu okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 22 maja 2015 roku, uznając, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Sąd stwierdził również, iż w przedmiotowej sprawie zastosowanie znajdowała norma art. 42 § 2 k.k., obligująca do orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju – z uwagi na popełnienie czynu z art. 178a § 1 k.k. Środek ten orzeka się w latach, od 1 roku do 10 lat (art. 43 § 1 pkt 1 k.k.). Sąd czuwał przy tym, ażeby okres zakazu prowadzenia przez oskarżonego pojazdów mechanicznych nie byłby niewspółmiernie łagodny do wagi naruszonych przez oskarżonego obowiązków, zagrożenia, jakie stworzył, oraz stosunku oskarżonego do obowiązujących norm. Ustalając zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych Sąd miał na względzie, że oskarżony jechał główną drogą, w godzinach popołudniowych, a zatem w dużym natężeniu ruchu, zagrażając tym samym bezpieczeństwu wielu osób podróżujących tą samą trasą. Nadto stopień naruszenia obowiązujących zasad wskazuje, że tylko zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych odniesie odpowiedni skutek prewencji szczególnej. Orzeczona kara i środki karne mają bowiem przestrzec przed naruszaniem prawa również inne osoby. Przestępstwo, jakiego dopuścił się oskarżony, jest jednym z bardziej nagminnych, a jednocześnie nie dość piętnowanych społecznie. Tylko nieuchronność wymierzania kar i środków karnych oraz ich surowość może wpłynąć na zmniejszenie się ilości osób, które decydują się na kierowanie pojazdami w stanie, w jakim znajdował się oskarżony. Reasumując, orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat nie przekracza stopnia zawinienia oskarżonego, a jednocześnie jest adekwatne do wagi czynu i powinno spełnić zakładane cele wymierzenia kary i środka karnego. Sąd na poczet orzeczonego środka karnego zaliczył przy tym oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy, zgodnie z art. 63 § 2 k.k., od dnia 22 maja 2015 roku do dnia 23 marca 2016 roku.

Sąd orzekł także o świadczeniu pieniężnym na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej, albowiem oskarżony popełnił jeden z czynów, wymienionych w tym przepisie i umożliwiających orzeczenie tego środka karnego. Wysokość tego środka karnego, w wysokości 5000, 00 złotych, ustalona została w oparciu o możliwości zarobkowe oskarżonego, a jej wysokość jest równa minimalnej kwocie określonej przez przepisy ustawy. Sąd w treści

wyroku omyłkowo wskazał na przepis art. 43a § 1 i 2 k.k., nie zaś na art. 49 § 1 i 2 k.k., co jednak wynikało wyłącznie z komputerowej edycji tekstu.

Ponadto, na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) Sąd obciążył oskarżonego kosztami procesu w sprawie, albowiem nie znalazł on podstaw dla jego zwolnienia z tej powinności. To naganne zachowanie oskarżonego doprowadziło do wszczęcia i prowadzenia procesu w sprawie, a zatem to A. S. winien ponieść powstałe w ten sposób koszty.